

Midt på Rigshospitalets helikopterplatform lå en fyrreårig mand i fosterstilling.

Januarblæsten ruskede i den beskidte T-shirt, og bukserne var våde og krøllede. Den ene sko manglede, strømpen så ud til engang at have været gul, og i hånden knugede han et par ødelagte briller. Da de to portører fik øje på ham, troede de først at han var død, men da de råbte ham an, vågnede han med et spjæt.

– Har de været her? sagde han og kom fortumlet på benene. Han spejdede op i luften og ud over den københavnske vestegn.

– De er her om to minutter, sagde den ene portør, der var kraftig og karseklippet. – Men hvem er du? Og hvordan er du kommet herop?

– Er de her om to minutter? sagde manden og fik tårer i øjnene. – Jeg vidste det. Jeg vidste det. Han stod på tværstregen af det røde H og gav sig til at hoppe op og ned mens han vinkede. – *Ovdje sam*, råbte han op mod det gråtunge morgenmørke. – *Ici*.

Hans krop rystede ukontrolleret, han vaklede og var ved at falde. Den kraftige portør tog fat under armene på ham og støttede ham, den anden fandt sin mobiltelefon frem.

– Majbritt, få lige fat i politiet, sagde han. – Der er en tosse heroppe på helipladsen. Vi tager ham med ned. Så må du sende nogle andre op for at tage imod.

– Du kan ikke stå her, sagde den kraftige portør og forsøgte at føre manden med sig hen mod elevatoren.

– Hold dig fra mig, råbte manden og sled sig fri. – Du ved ikke hvor længe jeg har ventet på det her.

En af flyvevåbnets EH-101-helikoptere nærmede sig.

– De kan ikke lande så længe du står her og skaber dig, sagde den anden portør. – Du kommer med os. Nu.

– Skrid, sagde den forvirrede mand, som først nu fik øje på helikopteren. Han gav sig til at vifte med armene som var den et gigantisk insekt. – Få den væk, råbte han ind i hovedet på portørerne, som nu tog et solidt greb i ham. – De kan ikke komme til at lande for den idiothelikopter.

De to portører slæbte manden hen mod elevatoren. Han sprællede med benene og forsøgte at vriste sig fri. Hans råb blev overdøvet af rotorlydens hidsige pulsslæg.

På traumecenteret havde overlægen konstateret at manden ikke havde nogen alvorlige fysiske skader, kun en række blodudtrædninger på arme og ben, nogle hævelser i ansigtet og et overfladisk sår under venstre øje. Kropstemperaturen var lige under femogtredive grader, og han klaprede tænder og talte usammenhængende. Nu lå han på en briks, viklet ind i flere tæpper. Det våde tøj havde de taget af ham, men spasmerne jog stadig gennem alle de større muskler, hans krop var en klud der blev vredet. Øjnene var tomme bag de knuste brilleglas. Pupillerne var store.

– Jeg har bestegit det højeste bjerg, sagde han. – Jeg har løbet, jeg har kravlet. Jeg har klatret over bymurene.

Det var umuligt at få ud af ham hvad han hed, eller hvor han boede, men sygeplejersken havde fundet en mobiltelefon i hans bukselomme, en ramponeret Nokia. Den rakte hun til de to betjente der var blevet tilkaldt.

Den ene politimand tog mobilen med ud på gangen. Lidt efter vendte han tilbage og kunne fortælle at det var en telefon med taletidskort. Nummeret var ikke registreret nogen steder. Det fremgik af opkaldslisten at der kun havde været samtaler med tre numre, der var indkodet som henholdsvis *Kat*, *Svendborg* og *Far*. De to første svarede ikke. Det tredje viste sig at tilhøre en Poul Klein. Han boede på Frederiksberg og var nu på vej til Rigshospitalet.

– Nu kommer din far snart, sagde sygeplejersken.

– Men jeg har stadig ikke fundet det jeg leder efter, kom det hakkende fra manden. Han kiggede på overlægen og fik mere styr på sin stemme. – Jeg har kysset honninglæber, fortsatte han. – Følt den helende kraft i hendes ... fingerspidser. Det brændte som ild. Han forsøgte at sætte sig op på briksen. – Jeg brændte inde i hende.

– Vi overfører ham til psykiatrisk, sagde overlægen og drejede om på hælen.

– Vi vil gerne have en sikker identifikation, begyndte den ene politimand, men overlægen var allerede forsvundet ud på gangen. – Kan du fortælle os hvad du hedder?

– Jeg har talt med engles tunger, sagde manden. – Jeg har holdt en djævel i hånden.

Politimanden sukkede.

– Den var varm i natten, fortsatte manden. – Jeg var kold som en sten.

– Vent lidt, sagde den kraftige portør, der sad og drak kaffe på en kontorstol. – Det er da den med U2.

De andre kiggede på ham.

– Han har bare oversat teksten. ”I Still Haven’t Found What I’m Looking For”.

Den forkomne mand slog over i tysk og gav sig til at føre en dæmpet samtale med sig selv.

Tyve minutter senere kom en energisk, lavstammet mand ind ad døren. – Poul Klein, sagde han og gav hånd hele vejen rundt.

– Godt du kom, sagde politimanden. – Kan du bekræfte at det er Hans-Peter Frederiksen?

– Ja, det er ham.

– Så, nu er din far kommet, sagde sygeplejersken.

Hans-Peter kiggede på Poul Klein.

– Han er ikke min far, sagde han og fortsatte sin samtale med sig selv, nu på et sprog som ingen af de tilstedeværende kendte.

Betjenten sukkede opgivende. – Er du ikke hans far?

– Nej, sagde Poul Klein. – Eller, det kan man måske godt sige. Det er en længere historie.

– Men du kender ham, du ved hvem han er?

– Ja, ja. Det er HP, det er der ingen tvivl om.